

### 8) Schizofrenní tanec kočky Škilby

Uprostřed jeviště je umístěn několik metrů dlouhý stůl, na kterém spí Škilba. Z provazářiště se snaží kuchyňský servis a kočka se mezi ním protáhne, či si s ním pohrává. Když je hostina připravena, přichází z jedné strany dřevěný Kloboučník a sedá si na konec stolu. Z druhé strany přichází mechanický Králík a takéž usedá. Konečně vychází Alenka s Plichem a spartíjíjí tu podivnou společnost. Králík i Kloboučník sedí bez hnutí, neprobudí je ani pošimáráni pod nosem. Ploch podává Alence zpoza stolu velký natahovací klíč.

### 9) Potrhlá čajová společnost

Alenka klíčkem natahuje Králíka (řehačka) a začíná podivuhodný čajový obřad, plný ztřeštěnosti všeho druhu. Kuchyňský servis se vznáší ve vzduchu, ale Králík se po chvíli začíná vybijet. Alenka přispěchá a znovu ho natahuje. Hlodavec náhle disponuje nově nabytou energií a zároveň se v zadní části jeviště otevírají těžká kovová vrata, ve kterých stojí Strdcová královna se svou gardou. Čajová společnost je jednomyslně rozpuštěna.

### 10) Kriketový turnaj

Zazní fanfára karetní gardy a královna přijíždí ve svém mobilním vozíku na scéně. Všichni jsou strnutí strachem. Z rozmaru si vládkyně vybírá Kloboučníka a rozkazuje opravu. Karetní vojači úkon ochotně vykonají a kriket s Kloboučníkovou hlavou může začít (on ale dává tančí bez hlavy). Všichni vyděšení účastníci hrají okatě ve prospěch královny až do chvíle, kdy nevyprochátelná Škilba celou situaci zparoduje. To královnu mimoočádně rozčílí a nařizuje okamžitou exekuci. Kočka ale mizí v korunách stromů a tak celé osazenstvo vpochoduje pozpátku do brány, která se pomalu zavírá. Alenka si na chvíli oddechne.

### 11) Paželví čtverýlka

Na scéně se vyvalí huštělý dým a v něm se v plné parádě objeví Paželví. Tento tvor je známý svudník, proto se rozhodne, že Alenku naučí tancovat čtverýlku. Předvádí Kroky, Alenka ho napodobuje a zničehonic oba dvoce tančí pas de deux, které se ve zpomaleném čase mění ve vášnivý a vroucí tanec. Alenka se pod tíhou kouzla do Paželva zamilovává a oba milenci končí v něžném a unaveném objetí.

### 12) Velký soud

Kovová vrata se znovu otevírají a královská garda se vrací na scéně. Zde nachází oba milence „in flagrante“ a tudíž hrůzovládkyně rozhodne za tu drzost Paželva popravít. Stane se, ale Paželví není louka, je z masa a kosti, a proto doopravdy mrtvý. Kolem přihlížeji tvorové – královniní přísluhovači a tribunál. Alenka přichází o veskerou naději i iluzi. Je postavena před soud. První proti ní svědčí hysterický Králík a poté porota, která jí též jednomyslně shledá vinnou. Alenka se hrouží do svého nitra, aby si rozmyslela poslední přání. Náhle však uslyší hlas ze světa lidí (zobcová řetna), uvědomí si, že je pouze ve fantasií a může si tudíž dělat, co chce! Rozzebíhá se a v divokém triumfálním tanci odhazuje karetní vojačky i tvory do všech stran, jakoby to byly pouhé loučky. Královna se na svém trůně hrouží.

### 13) Epilog II

Nastává naprostá tma. Vše co bylo, je pryč a bodové světlo osvětluje pouze težičku Alenku. Poté, co zaskočírať Kohout, se z nebe začíná spouštět jemný sníh a Alenka malátně vstává. Ohlíží se na všechny strany, ale její pohled nakonec zůstává upřený k publiku. Pomalu kráčí vpřed a v poslední chvíli z kapsy vytahuje velký natahovací klíč. Usmívá se. Konec baletu.



### Pavel Trojan Jr.

Od pěti let se pod vedením profesorky Magdy Jiříkové věnoval hře na klavír. Hudbu začal komponovat během studií na gymnáziu, kdy podle stejnojmenné knihy Romaina Rollanda napsal muzikál Petr a Lucie (2000). Povzruzen vřelým přijetím se rozhodl skladbu studovat – byl přijat na Pražskou konzervatoř do třídy profesora Eduarda Douši. Vedle komorní tvorby složil také hudbu k několika francouzským animovaným filmům a dokončil druhý muzikál – Alena (2002). Jako svou absolventskou skladbu napsal Vokální symfonii R.U.R. (2006) pro soprán, mezzo-soprán, baryton, smíšený sbor a symfonický orchestr volně inspirovanou Čapkovým dramatem. Ve studiu skladby pokračuje u prof. Václava Riedlbaucha na Hudební fakultě Akademie múzických umění v Praze (HAMU), kde absolvoval také obor Hudební management. Na Pražské konzervatoři také vystudoval obor dirigování, a to pod vedením profesora Košlera, Farkače a Němcové. V lednu 2012 úspěšně absolvoval s Talichovým komorním orchestrem, kde v premiérovém uvedení zazněla Fantazie pro housle a orchestr mladého skladatele Jiřího Kabáta.

Pro slavnostní otevření evangelického kostela Jana Milíče z Kroměříže na pražském Chodově napsal kantátu Milicius (2007). V červnu 2009 zazněl v premiérovém nastudování Symfonického orchestru Českého rozhlasu v pražském Rudolfinu jeho písňový cyklus Julie – Jane zkomponovaný na texty britského básníka Thomase Hardyho. V dubnu 2010 byla poprvé uvedena jeho Sinfonietta pro komorní orchestr volně inspirovaná Bulgakovovým románem Mistr a Markétka. Na přelomu let 2008 a 2009 studoval několik měsíců skladbu pod vedením prof. Juliana Philipse v Londýně, kde také složil hudbu k tanečnímu představení Pecking Order (v londýnském divadle The Place).

**Symfonický orchestr Českého rozhlasu** patří k předním a zároveň nejstarším českým orchestrálním tělesům. Svou nápaditou dramaturgií a stále stoupající uměleckou úrovní si vydobyl významné postavení v českém koncertním životě. Zároveň patří k vítaným hostům zahraničních koncertních sítí. Jeho tradice se odvíjí od roku 1926 a je spojena s počátky vysílání Radiojournalu.

Po roce 1945 se těleso proměnilo ve velký symfonický orchestr, s nímž jako šéfdirigenti pracovali Karel Ančerl, Alois Klíma, Jaroslav Krombholc a František Vajnar. Jako hosté zde působili např. Václav Talich, Václav Neumann, Libor Pešek, Charles Münch, Franz Konwitschny, Hermann Scherchen, Gennadij Rožděstvenskij nebo Charles Mackerras. Vlastní skladby provedli s rozhlasovými symfoniky Sergej Prokofjev, Ottorino Respighi, Arthur Honegger, Aram Chačaťurjan, Ernst Křenek či Krzysztof Penderecki. Soudobá hudba tady vždy měla a má významné místo.

V letech 1985-2011 stál v čele SOČRu šéfdirigent Vladimír Válek. Pod jeho soustavným uměleckým vedením se orchestr vypracoval k vysoké profesionální úrovni. Od sezony 2011-12 se uměleckého vedení ujímá Ondřej Lenárd, hlavním hostujícím dirigentem se stává Ronald Zollman.

V současně době nabízí SOČR svým posluchačům koncerty v rámci abonementní řady ve Dvořákově síni Rudolfiny. Je castým hostem celé řady významných kulturních událostí (festivaly Pražské jaro, Smetanova Ličomyšl, Český Krumlov, Dvořákova Praha, Moravský podzim aj.). Umělecký kredit těleso potvrzuje i příznivá odezva na jeho zahraniční turné, ať už ze strany posluchačů, či z řad odborné kritiky. Rozhlasová symfonikové pravidelně hostují téměř v celé Evropě, vystupují v Japonsku, Jižní Koreji, Číně, na Taiwanu a ve Spojených státech. Těleso spolupracuje s řadou renomovaných sólistů (Gabriela Beňačková, Renée Fleming, Denice Graves, Edita Gruberová, Eva Urbanová, Pierre Amoyal, Stanislav Bunin, Gautier Capuçon, José Cura, Plácido Domingo, Ferruccio Furlanetto, Jonathan Gillad, Sergej Kacátirian, Mischa Maisky, Shlomo Mintz, Raphaél Oleg, Alexander Rudin, Wolfgang Emanuel Schmidt, Josef Suk, Bryn Terfel, Viktor Treťjakov, Ramón Vargas).

Bohatá je rovněž nahrávací činnost Symfonického orchestru Českého rozhlasu. Ta se hojně realizuje na púdě domovské instituce, současně probíhá i pod záštitou předních